

Arrest

nr. 186 466 van 4 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. FORNOVILLE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, Y.(...) G.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashai origine te zijn. U verklaart 33 jaar oud te zijn. U werd geboren in het dorp Shadkhan in het district Kuz Kunar van de provincie Nangarhar. U ging tot de 10de graad naar school. U volgde ook voor enige tijd taallessen. U was een zakenman, u kocht en verkocht auto's en stukken grond om zo winst te maken. U deed dit zo'n 8 jaar, toen begon u te werken voor de organisatie Da Looi Nangarhar Wikh Zwanan (Vigilant Youth of Great Nangarhar), deze organisatie diende jonge mensen te overtuigen bij het Afghaanse leger of de Afghaanse politie te gaan. U bent 13 jaar geleden getrouwd met J.(...) G.(...). U heeft twee dochters en drie zonen. Uw vrouw en kinderen waren bij haar broer in het dorp Konada. Uw vader is overleden en

uw moeder verblijft bij uw vrouw. U heeft twee neven hier in België, A.(...) K.(...) (O.V. (...)), die hier op 22 oktober 2012 asiel aanvraag en op 25 november 2013 de status van subsidiaire bescherming kreeg, en zijn broer P.(...) R.(...) (O.V. (...)) die hier samen met u een asielaanvraag indiende op 18 mei 2015. Het gezin van R.(...), de man en kinderen van uw zus, woonden bij u sinds een vijftal jaar.

U kreeg problemen met de taliban omwille van uw werk als 'deputy' voor de jeugdorganisatie. U ontving dreigbrieven van de taliban. In deze brieven vroegen ze u te stoppen met uw werk. Ze vroegen u ook om jongeren aan te moedigen zich aan te sluiten bij de taliban en niet bij het leger of de politie. U ging hier niet op in. Op 7 november 2014 werd u ontvoerd door de taliban. U werd zo'n 15 dagen vastgehouden. U diende 1 miljoen afghani te betalen om vrij te komen; daarnaast diende u ook uw neefje P.(...) R.(...) aan hen over te dragen. U vroeg of u iemand mocht bellen en belde uw vader. Hij regelde met de hulp van de ouderen uw vrijlating. Doordat u tijdens uw detentie ernstig geslagen was diende u naar het ziekenhuis te gaan. U bleef er enkele dagen en nadien ging u naar huis, nog steeds met pijn. U ging vervolgens klacht indienen bij de overheid. U bleef twee maanden thuis. U vroeg de ouderen van het dorp om u te helpen. Zij spraken met de overheid en uw baas maar ze konden u niet helpen. De taliban bleven u bellen met de vraag uw neefje aan hen over te dragen. U besloot uiteindelijk samen met uw neefje het land te verlaten. Jullie vertrokken in februari 2015 en reisden onder meer via Iran en Hongarije waar op 6 april 2015 uw vingerafdrukken werden genomen. U vertrok uit Afghanistan met een vals paspoort en visum voor Iran. Op 18 mei 2015 kwam u aan in België en heeft u asiel aangevraagd. In lijn met de Dublinprocedure diende u naar Hongarije terug te keren voor uw asielprocedure. Daar aangekomen zou u echter opgesloten zijn en pas na betaling van een boete vijf maanden later vrijgelaten zijn. Uw asielaanvraag werd er echter niet behandeld en u keerde naar België terug. Op 8 mei 2016 kwam u weer in België aan en op 23 mei 2016 vroeg u een tweede keer asiel aan in België. Na uw vertrek zou uw schoonbroer, de vader van R.(...), ook de regio verlaten hebben maar u weet niet waar hij verblijft. Uw vader overleed enkele maanden geleden als gevolg van een aardbeving.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), 19 foto's genomen tijdens uw job, 3 dreigbrieven van de taliban, 2 klachten die u heeft neergelegd, 5 brieven die u ontving van de overheid, uw badge van de jeugdorganisatie, een medisch voorschrift en de enveloppe neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

U en uw neef P.(...) R.(...) (O.V. (...)) verklaren dat jullie beiden Afghanistan hebben moeten verlaten omwille van problemen die jullie kregen met de taliban en dit omwille van uw werk voor een jeugdorganisatie. Er zitten echter enkele belangrijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u heeft afgelegd en deze die uw neef aflegde. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw problemen ernstig ondermijnd. Hoewel uw neef jonger is dan u, kan er ook van hem verwacht worden dat hij een juiste weergave van de feiten kan geven. Zo verklaarde u dat **drie dreigbrieven** heeft ontvangen van de taliban (gehoorverslag G.(...), p. 6). U ontving deze dreigbrieven **voor u werd ontvoerd door de taliban** (gehoorverslag G.(...), p. 7, 16). Na uw ontvoering kreeg u geen dreigbrieven meer. U verliet het land omdat u vond dat de overheid u niet wou helpen met uw problemen (gehoorverslag G.(...), p. 16). Uw neef verklaarde op zijn beurt dat u **slechts twee brieven ontvangen heeft van de taliban** (gehoorverslag R.(...), p. 17), **één voor uw ontvoering en één na uw ontvoering** (gehoorverslag R.(...), p. 16, 17). Na de laatste brief zouden jullie besloten hebben het land te verlaten, zo stelde uw neef (gehoorverslag R.(...), p. 16). Het is opvallend dat jullie andere verklaringen afleggen over de bedreigingen door de taliban, te meer uw neef al sinds een jaar of vijf bij u woonde en dus op de hoogte zou moeten zijn van de problemen. U verklaart zelf dat u ontvoerd werd door de taliban **op 7 november 2014 en voor 15 dagen** werd vastgehouden (gehoorverslag G.(...), p. 7, 16). Uw neef

verklaarde dan weer dat u **twee jaar voor jullie vertrek ontvoerd werd** door de taliban, wat zou betekenen dat u al ergens **begin 2013** ontvoerd zou zijn (gehoorverslag R.(...), p. 16). Er werd nog duidelijk gevraagd of deze ontvoering plaats vond twee jaar voor jullie vertrek, wat hij ook bevestigde (gehoorverslag R.(...) p. 16). Na enige tijd zou u volgens hem ook **opnieuw gaan werken zijn** (gehoorverslag R.(...), p. 16, 17), terwijl uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u na de ontvoering **niet meer bezig was met de jeugdorganisatie**. Deze tegenstrijdigheden inzake de kernelementen van uw asielrelaas zijn moeilijk in overeenstemming te brengen met een aannemelijk asielrelaas. Van uw neef wordt er niet verwacht hij de exact data van de gebeurtenissen kent maar er kan van hem wel verwacht worden dat hij de juiste volgorde en een redelijke tijdssituering van de gebeurtenissen kan geven.

Daarnaast zitten er ook nog enkele opmerkelijke vaststellingen in uw verklaringen betreffende uw ontvoering door de taliban. Uw verklaringen hierover zijn weinig doorleefd en eerder vaag (gehoorverslag G.(...), p. 17, 18). U herhaalt telkens dat u werd geslagen en dat de taliban u geld vroegen, veel meer kan u niet vertellen over uw gevangenschap. Het is bovendien opmerkelijk dat ze u zomaar hebben laten gaan. Meerdere malen zouden de taliban u in de brieven die ze stuurden gezegd hebben dat ze u of uw familie zouden doden mocht u niet luisteren, ook tijdens uw gevangenschap zeiden ze dit (gehoorverslag G.(...), p. 16, 17). Plotseling veranderen ze van idee. Er wordt onderhandeld over geld en goederen en u wordt vrijgelaten, hoewel u niet aan al hun eisen heeft voldaan. Vervolgens laten ze u twee maanden met rust. Pas twee maanden na uw vrijlating laten ze opnieuw van zich horen en krijgt u een telefoontje (gehoorverslag G.(...), p. 16). Ze vroegen u opnieuw uw neefje aan hen over te dragen. Ze hebben echter geen verdere acties ondernomen (gehoorverslag G.(...), p. 19). De taliban kwamen ook niet naar uw huis om u of uw neefje die ze toch wilden rekruteren te zoeken (gehoorverslag G.(...), p. 22). Dit is opmerkelijk daar er uit hun gedragingen en uw verklaringen blijkt dat ze uw neefje echt in handen willen krijgen. Men zou verwachten dat ze dan sneller en doortastender opgetreden zouden hebben. U kan ook niet zeggen wat er na uw vertrek is gebeurd, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u nog contact heeft gehad met ene A.(...), uw vriend, die u verschillende documenten heeft bezorgd (gehoorverslag G.(...) p. 7). Merkwaardig genoeg zou u hem niet naar uw familieleden gevraagd hebben (gehoorverslag G.(...) p. 24). U gaf als verklaring dat u zich dan slecht zou voelen, echter kan men wel verwachten dat u op zijn minst informeert naar de situatie voor uw vrouw, kinderen en overige familieleden. Deze vaststellingen komen uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Er dient tevens te worden opgemerkt dat de inhoud van deze documenten niet geheel overeenkomt met uw verklaringen. Uit de vertaling van de documenten blijkt dat u zou vrijgelaten zijn omdat u geld betaalde en omdat uw neefje werd overgedragen aan de taliban. Dit is heel opmerkelijk. Uit uw verklaringen (gehoorverslag G.(...), p. 18) en die van uw neefje blijkt immers dat dit niet is gebeurd. Uit uw voorgelegde klacht blijkt dat u aangeeft te zijn vrijgelaten nadat het losgeld werd betaald en uw neefje werd overgedragen (zie vertaling), dat u dit in uw klacht laat opnemen terwijl dit niet zo is verlopen is merkwaardig. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hiermee opnieuw ondermijnd.

Bovendien is het ook niet aannemelijk dat de taliban uw neefje, R.(...), gedwongen zouden willen rekruteren. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de taliban doorgaans geen personen tegen hun zin rekruteren om een zelfmoordaanslag te plegen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), de kans op een succesvolle afloop is immers klein. Diezelfde informatie vermeldt dat er aan een zelfmoordaanslag maandenlange training vooraf gaat en dat men meestal een religieuze opleiding krijgt aan een madrassa. Meestal gaat het om zeer religieuze personen die worden ingezet voor een zelfmoordaanslag. Uw neefje ging naar de madrassa maar stopte hiermee (volgens zijn verklaringen twee jaar voor uw vertrek), zonder enige problemen (gehoorverslag R.(...), p. 16, 19). Zijn profiel komt dan ook niet overeen met de informatie. Uit die informatie blijkt eveneens dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. Uzelf kan ook geen voorbeelden geven van mensen die tegen hun zin bij de taliban gaan (gehoorverslag G.(...), p. 18). Eerder blijkt uit uw en uw neefjes verklaringen dat er wel degelijk mensen vrijwillig naar de taliban gaan (gehoorverslag R.(...), p. 15). Dat de taliban dan nog zoveel moeite zouden doen om mensen tegen hun wil te rekruteren is weinig aannemelijk. Uit de informatie blijkt eveneens dat de rekruten vaak iets word aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen). Uit de informatie blijkt dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben. Eveneens uit de informatie blijkt dat het vragen van strijders het laatste redmiddel is. Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat uit specifieke landeninformatie blijkt dat rekrutering door de taliban

meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassas wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten, wat i.c. niet het geval is. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Uw neefje werd door de taliban nooit zelf benaderd met de vraag zich bij hen aan te sluiten (gehoorverslag R.(...), p. 18). Dit alles komt niet overeen met de in de objectieve informatie geschetste manier van rekruteren (gehoorverslag R.(...), p. 18). Hierdoor wordt er geen geloof gehecht aan het feit dat de taliban hem wilden rekruteren.

Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Wat betreft uw tewerkstelling als medewerker van een jeugdorganisatie die jongeren aanspoorde dienst te nemen in het leger of de politie, zonder directe band met de militaire activiteiten, dient opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw tewerkstelling. U had ook geen rechtstreeks contact met de buitenlandse troepen of het leger (gehoorverslag G.(...), p. 21). Uzelf diende enkel het contact te leggen met de ouders van de dorpen alle andere taken zoals besprekingen en contacten met het leger werden uitgevoerd door uw baas Haji Aziz Khogyani (gehoorverslag G.(...), p. 20, 21), die overigens geen problemen kende (gehoorverslag G.(...), p. 22). U had aldus een laag profiel. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) geïsoleerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). De mogelijkheid voor u voor het toepassen van het interne vluchtalternatief wordt hieronder besproken.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de taliban dient te vrezen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet weerleggen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan en deze wordt niet betwist. De dreigbrieven en de brieven afkomstig van de overheid kunnen evenmin als bewijs gelden. Zoals hierboven uiteengezet zitten er tussen uw verklaringen en de inhoud van de brieven enkele tegenstrijdigheden. Daarnaast kunnen deze slechts als ondersteunend bewijs gelden als ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat i.c. niet het geval is. Het medisch voorschrift kan eveneens uw problemen niet aantonen. Het toont misschien aan dat u bepaalde medicatie nodig had maar waarom kan daar niet worden uit afgeleid. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). De foto's van uw werkzaamheden tonen hoogstens aan dat u werkzaam bent geweest voor deze organisatie, maar niet dat u hierdoor problemen had of zou kunnen hebben met de taliban.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van

uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 3 oktober 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen

aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Op basis van uw verklaringen kan er vanuit gegaan worden dat u zich in de stad Jalalabad kan vestigen. U bent een gezonde jonge man met de nodige zin voor onderneming. Voor uw werk bij de Da Looi Nangarhar Wikh Zwanan deed u in aankoop en verkoop van auto's en stukken grond en dit gedurende 8 jaar (gehoorverslag G.(...), p. 10). Er kan dus worden aangenomen dat u over de nodige werkervaring beschikt om u in een stad als Jalalabad te vestigen. U ging ook tot de 10de graad naar school (gehoorverslag G.(...), p. 9) en spreekt zowel Pashtu, Dari als Pashai en een beetje Engels (gehoorverslag G.(...), p. 2, 9, 10). U ging voor uw werk regelmatig naar de stad Jalalabad. Er kan van worden uitgegaan dat u vertrouwd bent met de stad en er de nodige contacten heeft. Daarnaast blijkt dat uw familie over landbouwgronden en een huis beschikt (gehoorverslag G.(...) p. 15). Hoewel u beweert dat de grond verkocht werd als losgeld voor de taliban en het huis werd bezet kan hieraan geen geloof worden gehecht, aangezien dit gelinkt is aan uw ongeloofwaardige problemen met de taliban. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u zich nergens kan verbergen eens u getarget wordt door de taliban (gehoorverslag G.(...), p. 25) Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Nog kan hieraan worden toegevoegd dat de beoordeling van het intern vluchtalternatief geenszins inhoudt dat de asielzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst, zich effectief daar dient te hervestigen. Enkel wordt in concreto nagegaan of zich een dergelijke nood tot hervestigen kan voordoen en of een redelijke hervestiging voorhanden is. In casu is het aan de asielzoeker te beslissen of hij zich bij zijn terugkeer naar Afghanistan zal vestigen in Jalalabad of terugkeren naar zijn dorp. In casu wordt ook de eigen asielaanvraag beoordeeld en niet de bewegingsmogelijkheden of –wensen van de echtgenote en kinderen, waarvan naast de beweringen van de asielzoeker, geen gegevens voorhanden zijn. Het komt het CGVS dan ook niet toe de hypothetische overwegingen te maken over de echtgenote en kinderen, en hun huidige of toekomstige woonplaats.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Tot slot dient te worden vermeld dat in hoofde van uw neef R.(...) P.(...) (OV n° (...)) overgegaan werd tot een beslissing van de toekenning van de status van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), gelezen in samenhang met artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële

motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van “*de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen (“formele motiveringswet”)*” en van het redelijkheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van “*het beginsel van behoorlijk bestuur betreffende de hoorplicht (audi et alteram partem)*” en van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het PR CGVS).

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van “*het gelijkheidsbeginsel zoals onder meer gewaarborgd door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet*” en van “*de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, als algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, en zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de wet van 15 december 1980*”.

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan het asielrelaas van verzoeker. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de

Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

U en uw neef P.(...) R.(...) (O.V. (...)) verklaren dat jullie beiden Afghanistan hebben moeten verlaten omwille van problemen die jullie kregen met de taliban en dit omwille van uw werk voor een jeugdorganisatie. Er zitten echter enkele belangrijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u heeft afgelegd en deze die uw neef aflegde. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw problemen ernstig ondermijnd. Hoewel uw neef jonger is dan u, kan er ook van hem verwacht worden dat hij een juiste weergave van de feiten kan geven. Zo verklaarde u dat **drie dreigbrieven** heeft ontvangen van de taliban (gehoorverslag G.(...), p. 6). U ontving deze dreigbrieven **voor u werd ontvoerd door de taliban** (gehoorverslag G.(...), p. 7, 16). Na uw ontvoering kreeg u geen dreigbrieven meer. U verliet het land omdat u vond dat de overheid u niet wou helpen met uw problemen (gehoorverslag G.(...), p. 16). Uw neef verklaarde op zijn beurt dat u **slechts twee brieven ontvangen heeft van de taliban** (gehoorverslag R.(...), p. 17), **één voor uw ontvoering en één na uw ontvoering** (gehoorverslag R.(...), p. 16, 17). Na de laatste brief zouden jullie besloten hebben het land te verlaten, zo stelde uw neef (gehoorverslag R.(...), p. 16). Het is opvallend dat jullie andere verklaringen afleggen over de bedreigingen door de taliban, te meer uw neef al sinds een jaar of vijf bij u woonde en dus op de hoogte zou moeten zijn van de problemen. U verklaart zelf dat u ontvoerd werd door de taliban **op 7 november 2014 en voor 15 dagen** werd vastgehouden (gehoorverslag G.(...), p. 7, 16). Uw neef verklaarde dan weer dat u **twee jaar voor jullie vertrek ontvoerd werd** door de taliban, wat zou betekenen dat u al ergens **begin 2013** ontvoerd zou zijn (gehoorverslag R.(...), p. 16). Er werd nog duidelijk gevraagd of deze ontvoering plaats vond twee jaar voor jullie vertrek, wat hij ook bevestigde (gehoorverslag R.(...) p. 16). Na enige tijd zou u volgens hem ook **opnieuw gaan werken zijn** (gehoorverslag R.(...), p. 16, 17), terwijl uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u na de ontvoering **niet meer bezig was met de jeugdorganisatie**. Deze tegenstrijdigheden inzake de kernelementen van uw asielrelaas zijn moeilijk in overeenstemming te brengen met een aannemelijk asielrelaas. Van uw neef wordt er niet verwacht hij de exact data van de gebeurtenissen kent maar er kan van hem wel verwacht worden dat hij de juiste volgorde en een redelijke tijdssituering van de gebeurtenissen kan geven.

Daarnaast zitten er ook nog enkele opmerkelijke vaststellingen in uw verklaringen betreffende uw ontvoering door de taliban. Uw verklaringen hierover zijn weinig doorleefd en eerder vaag (gehoorverslag G.(...), p. 17, 18). U herhaalt telkens dat u werd geslagen en dat de taliban u geld vroegen, veel meer kan u niet vertellen over uw gevangenschap. Het is bovendien opmerkelijk dat ze u zomaar hebben laten gaan. Meerdere malen zouden de taliban u in de brieven die ze stuurden gezegd hebben dat ze u of uw familie zouden doden mocht u niet luisteren, ook tijdens uw gevangenschap zeiden ze dit (gehoorverslag G.(...), p. 16, 17). Plotseling veranderen ze van idee. Er wordt onderhandeld over geld en goederen en u wordt vrijgelaten, hoewel u niet aan al hun eisen heeft voldaan. Vervolgens laten ze u twee maanden met rust. Pas twee maanden na uw vrijlating laten ze opnieuw van zich horen en krijgt u een telefoontje (gehoorverslag G.(...), p. 16). Ze vroegen u opnieuw uw neefje aan hen over te dragen. Ze hebben echter geen verdere acties ondernomen (gehoorverslag G.(...), p. 19). De taliban kwamen ook niet naar uw huis om u of uw neefje die ze toch wilden rekruteren te zoeken (gehoorverslag G.(...), p. 22). Dit is opmerkelijk daar er uit hun gedragingen en uw verklaringen blijkt dat ze uw neefje echt in handen willen krijgen. Men zou verwachten dat ze dan sneller en doortastender opgetreden zouden hebben. U kan ook niet zeggen wat er na uw vertrek is gebeurd, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u nog contact heeft gehad met ene A.(...), uw vriend, die u verschillende documenten heeft bezorgd (gehoorverslag G.(...) p. 7). Merkwaardig genoeg zou u hem niet naar uw familieleden gevraagd hebben (gehoorverslag G.(...) p. 24). U gaf als verklaring dat u zich dan slecht zou voelen, echter kan men wel verwachten dat u op zijn minst informeert naar de situatie voor uw vrouw, kinderen en overige familieleden. Deze vaststellingen komen uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Er dient tevens te worden opgemerkt dat de inhoud van deze documenten niet geheel overeenkomt met uw verklaringen. Uit de vertaling van de documenten blijkt dat u zou vrijgelaten zijn omdat u geld betaalde en omdat uw neefje werd overgedragen aan de taliban. Dit is heel opmerkelijk. Uit uw

verklaringen (gehoorverslag G.(...), p. 18) en die van uw neefje blijkt immers dat dit niet is gebeurd. Uit uw voorgelegde klacht blijkt dat u aangeeft te zijn vrijgelaten nadat het losgeld werd betaald en uw neefje werd overgedragen (zie vertaling), dat u dit in uw klacht laat opnemen terwijl dit niet zo is verlopen is merkwaardig. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hiermee opnieuw ondermijnd.

Bovendien is het ook niet aannemelijk dat de taliban uw neefje, R.(...), gedwongen zouden willen rekruteren. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de taliban doorgaans geen personen tegen hun zin rekruteren om een zelfmoordaanslag te plegen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), de kans op een succesvolle afloop is immers klein. Diezelfde informatie vermeldt dat er aan een zelfmoordaanslag maandenlange training vooraf gaat en dat men meestal een religieuze opleiding krijgt aan een madrassa. Meestal gaat het om zeer religieuze personen die worden ingezet voor een zelfmoordaanslag. Uw neefje ging naar de madrassa maar stopte hiermee (volgens zijn verklaringen twee jaar voor uw vertrek), zonder enige problemen (gehoorverslag R.(...), p. 16, 19). Zijn profiel komt dan ook niet overeen met de informatie. Uit die informatie blijkt eveneens dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. Uzelf kan ook geen voorbeelden geven van mensen die tegen hun zin bij de taliban gaan (gehoorverslag G.(...), p. [19]). Eerder blijkt uit uw en uw neefjes verklaringen dat er wel degelijk mensen vrijwillig naar de taliban gaan (gehoorverslag R.(...), p. 15). Dat de taliban dan nog zoveel moeite zouden doen om mensen tegen hun wil te rekruteren is weinig aannemelijk. Uit de informatie blijkt eveneens dat de rekruten vaak iets word aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen). Uit de informatie blijkt dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben. Eveneens uit de informatie blijkt dat het vragen van strijders het laatste redmiddel is. Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat uit specifieke landeninformatie blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassas wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten, wat i.c. niet het geval is. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Uw neefje werd door de taliban nooit zelf benaderd met de vraag zich bij hen aan te sluiten (gehoorverslag R.(...), p. 18). Dit alles komt niet overeen met de in de objectieve informatie geschetste manier van rekruteren (gehoorverslag R.(...), p. 18). Hierdoor wordt er geen geloof gehecht aan het feit dat de taliban hem wilden rekruteren.

Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Wat betreft uw tewerkstelling als medewerker van een jeugdorganisatie die jongeren aanspoorde dienst te nemen in het leger of de politie, zonder directe band met de militaire activiteiten, dient opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw tewerkstelling. U had ook geen rechtstreeks contact met de buitenlandse troepen of het leger (gehoorverslag G.(...), p. 21). Uzelf diende enkel het contact te leggen met de ouders van de dorpen alle andere taken zoals besprekingen en contacten met het leger werden uitgevoerd door uw baas Haji Aziz Khogyani (gehoorverslag G.(...), p. 20, 21), die overigens geen problemen kende (gehoorverslag G.(...), p. 22). U had aldus een laag profiel. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) geïsoleerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). De mogelijkheid voor u voor het toepassen van het interne vluchtalternatief wordt hieronder besproken.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de taliban dient te vrezen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet weerleggen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan en deze wordt niet betwist. De dreigbrieven en de brieven afkomstig van de overheid kunnen evenmin als bewijs gelden. Zoals hierboven uiteengezet zitten er tussen uw verklaringen en de inhoud van de brieven enkele tegenstrijdigheden. Daarnaast kunnen deze slechts als ondersteunend bewijs gelden als ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat i.c. niet het geval is. Het medisch voorschrift kan eveneens uw problemen niet aantonen. Het toont misschien aan dat u bepaalde medicatie nodig had maar waarom kan daar niet worden uit afgeleid. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). De foto's van uw werkzaamheden tonen hoogstens aan dat u werkzaam bent geweest voor deze organisatie, maar niet dat u hierdoor problemen had of zou kunnen hebben met de taliban. (...)".

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

In het kader van de aangevoerde schending van de hoorplicht geeft verzoeker te kennen dat het gehoorverslag niet werd voorgelezen en ondertekend. Verzoeker stelt verder dat zijn raadvrouw tevergeefs tot tweemaal toe contact heeft opgenomen met verwerende partij om een kopie van het gehoorverslag te verkrijgen, maar dat deze niet werd overgemaakt. Verzoeker is tevens van mening dat hij tijdens zijn gehoor de kans had moeten krijgen om te reageren op het feit dat zijn neef verklaringen had afgelegd die tegenstrijdig zijn met zijn eigen verklaringen, alsook op het feit dat zijn verklaringen niet overeenstemmen met enkele stukken die hij heeft neergelegd.

De Raad merkt op dat de aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn of haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren. De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van onderhavige procedure op 13 juni 2016 werd gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken ter invulling van de vragenlijst en op 30 augustus 2016 werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker heeft dan ook de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze zijn asielrelaas uiteen te zetten en de mogelijkheid om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven, zodat een schending van de hoorplicht niet kan worden aangenomen. Dat het verslag van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – dat in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt wel degelijk ondertekend is (zie stuk 7, gehoorverslag, p. 28) – verzoeker na afloop van dit gehoor niet werd voorgelezen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De verwerende partij kan er op basis van geen enkele bindende rechtsregel toe worden gehouden het geheel van de tijdens het gehoor gestelde vragen en gegeven antwoorden voor te lezen aan de asielzoeker.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt zijn raadvrouw wel degelijk een kopie van het gehoorverslag te hebben ontvangen. Een kopie van dit verslag en van andere stukken van het administratief dossier werd haar immers op 3 januari 2017 door een medewerkster van de verwerende partij per email toegezonden (stuk 11, gevoegd bij het verzoekschrift). In zoverre verzoeker aanvoert dat zijn raadvrouw het gehoorverslag te laat ontvangen heeft om daarover opmerkingen te kunnen maken waarmee rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing van 27 december 2016, ziet de Raad niet in hoe bijkomende opmerkingen verzoekers verklaringen in een ander daglicht hadden kunnen stellen derwijze dat dit de motieven van de bestreden beslissing zou hebben kunnen beïnvloeden. Verzoeker licht in zijn verzoekschrift niet toe op welke punten het gehoorverslag geen waarheidsgetrouwe en volledige weergave zou zijn van de gestelde vragen en de door hem afgelegde verklaringen. Dat een tussenkomst van zijn raadvrouw op het einde van het gehoor niet zou zijn opgetekend, blijkt niet uit het gehoorverslag. Blijkens dit verslag werd verzoekers raadvrouw aan het einde van het gehoor het woord gegeven om zaken toe te voegen en werden haar opmerkingen terdege genoteerd (stuk 7, gehoorverslag, p. 26).

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden met de verklaringen van verzoekers neef R., wijst de Raad erop dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052).

Het door verzoeker aangehaalde artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”* De toelichting bij het Koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad wijst erop dat hoger aangehaald artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd, noch omtrent onduidelijkheden die er zouden bestaan, laat staan dat hieruit kan worden afgeleid dat er voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verplichting tot heroproeping zou bestaan. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheden en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan.

In artikel 18, §3 van voormeld KB van 11 juli 2003 kan de mogelijkheid van de advocaat of de vertrouwenspersoon om mondelinge opmerkingen te geven niet worden teruggevonden. Artikel 19 geeft de advocaat of de vertrouwenspersoon wel die mogelijkheid doch dit enkel op het einde van het gehoor. Het argument dat het geven van opmerkingen slechts nuttig is nadat kennis genomen is van het gehoorverslag doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen doch betreft eerder wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Waar verzoeker verwijst naar het KB van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet worden opgemerkt dat verzoekers inhoudelijke verweer gericht is tegen het gehoor dat werd afgenomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waardoor de verwijzing naar voormelde bepaling *in casu* niet dienstig is.

Het door verzoeker gevoerde verweer inzake de tegenstrijdige verklaringen van zijn neef kan de Raad overigens niet overtuigen. Waar verzoeker erop wijst dat zijn neef tijdens zijn gehoor niet werd bijgestaan door diens raadsman, wijst de Raad hem erop dat het de verantwoordelijkheid van de kandidaat-vluchteling is om zijn raadsman te contacteren en dat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid indien de raadsman niet op het gehoor komt opdagen. De afwezigheid van een raadsman bij het gehoor kan hoe dan ook niet verklaren waarom verzoeker en zijn neef uiteenlopende versies hebben gegeven met betrekking tot kernaspecten van hun gemeenschappelijk asielrelaas. Een afdoende verklaring hiervoor wordt evenmin geboden door het feit dat verzoeker zijn neef pas tijdens hun vlucht en dan nog slechts gedeeltelijk zou hebben geïnformeerd over de dreigbrieven die hij zou hebben ontvangen. In de mate dat uit de verklaringen van verzoekers neef blijkt dat deze duidelijk op de hoogte was van de ontvoering van zijn oom door de taliban – hij getuigt over de erbarmelijke staat waarin zijn oom zich bevond bij zijn vrijlating en beschrijft het onderhandelingsproces dat daaraan voorafging (stuk 22, Landeninformatie, gehoorverslag P. R., p. 15, 16) – kan niet worden ingezien waarom verzoeker zijn neef niet naderhand correct zou hebben ingelicht over de dreigbrieven en de respectieve tijdstippen waarop hij deze ontving. Dat verzoeker initieel voor zijn neef zou hebben verzwegen dat deze in de laatst ontvangen dreigbrief eveneens met de dood werd bedreigd, verklaart overigens niet waarom deze neef tijdens diens gehoor getuigde dat zijn oom na zijn vrijlating opnieuw ging werken en zei dat hij niet zou stoppen zelfs als ze hem zouden doden (stuk 22, Landeninformatie, gehoorverslag P. R., p. 16, 17), daar waar uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat hij na zijn ontvoering niet meer bezig was met de jeugdorganisatie. Waar verzoeker aanvoert dat uit het gehoorverslag van zijn neef blijkt dat deze verzoekers ontvoering niet situeerde ten opzichte van hun beider vertrek uit hun land van herkomst, maar wel ten opzichte van de datum van het gehoor, kan hij niet worden gevolgd. Verzoekers neef werd immers duidelijk gevraagd hoe lang voor zijn vertrek de ontvoering en daaropvolgende vrijlating van zijn oom had plaatsgevonden. Hij antwoordde dat het lang geleden gebeurde, en gevraagd om dit concreter te maken, gewaagde hij van ongeveer anderhalf à twee jaar. Daarop nog eens uitdrukkelijk gevraagd of dat was voordat hij vertrok, antwoordde hij

bevestigend: "Ja voor mijn vertrek en dat van hem. (...)" (stuk 22, Landeninformatie, gehoorverslag P. R., p. 16).

Wat betreft verzoekers ontvoering door de taliban en de daaropvolgende gebeurtenissen, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"(...) Uw verklaringen hierover zijn weinig doorleefd en eerder vaag (gehoorverslag G.(...), p. 17, 18). U herhaalt telkens dat u werd geslagen en dat de taliban u geld vroegen, veel meer kan u niet vertellen over uw gevangenschap. Het is bovendien opmerkelijk dat ze u zomaar hebben laten gaan. Meerdere malen zouden de taliban u in de brieven die ze stuurden gezegd hebben dat ze u of uw familie zouden doden mocht u niet luisteren, ook tijdens uw gevangenschap zeiden ze dit (gehoorverslag G.(...), p. 16, 17). Plotseling veranderen ze van idee. Er wordt onderhandeld over geld en goederen en u wordt vrijgelaten, hoewel u niet aan al hun eisen heeft voldaan. Vervolgens laten ze u twee maanden met rust. Pas twee maanden na uw vrijlating laten ze opnieuw van zich horen en krijgt u een telefoontje (gehoorverslag G.(...), p. 16). Ze vroegen u opnieuw uw neefje aan hen over te dragen. Ze hebben echter geen verdere acties ondernomen (gehoorverslag G.(...), p. 19). De taliban kwamen ook niet naar uw huis om u of uw neefje die ze toch wilden rekruteren te zoeken (gehoorverslag G.(...), p. 22). Dit is opmerkelijk daar er uit hun gedragingen en uw verklaringen blijkt dat ze uw neefje echt in handen willen krijgen. Men zou verwachten dat ze dan sneller en doortastender opgetreden zouden hebben. U kan ook niet zeggen wat er na uw vertrek is gebeurd, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u nog contact heeft gehad met ene A.(...), uw vriend, die u verschillende documenten heeft bezorgd (gehoorverslag G.(...) p. 7). Merkwaardig genoeg zou u hem niet naar uw familieleden gevraagd hebben (gehoorverslag G.(...) p. 24). U gaf als verklaring dat u zich dan slecht zou voelen, echter kan men wel verwachten dat u op zijn minst informeert naar de situatie voor uw vrouw, kinderen en overige familieleden. Deze vaststellingen komen uw geloofwaardigheid niet ten goede. (...)"

Verzoeker beperkt zich wat bovenstaande motieven betreft tot het vasthouden aan eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zodoende verklaart noch verschoont hij de concrete en pertinente vaststellingen, die onverminderd overeind blijven. Verzoeker wijst er tevens op dat de beleving van een dergelijk gebeuren bijzonder traumatisch is, maar toont op geen enkele wijze aan dat hij dermate getraumatiseerd is dat hij niet in staat is om doorleefde en gedetailleerde verklaringen af te leggen over een kernelement van zijn asielrelaas.

Verzoeker betwist dat hij in de door hem neergelegde klacht zou hebben aangegeven dat hij werd vrijgelaten door de taliban nadat hen een som geld was betaald en zijn neef R. aan hen was overgeleverd. Nochtans heeft verzoeker dit blijkens de vertaling van deze klacht wel degelijk verklaard ten aanzien van de autoriteiten. De Raad wijst erop dat zowel de vertaling van deze klacht als alle andere stukken met betrekking tot de door verwerende partij gebruikte informatiebronnen zich in het administratief dossier bevinden (zie stuk 21, Documenten en stuk 22, Landeninformatie) en verzoeker, gebruik makend van zijn inzagerecht de mogelijkheid had kennis te nemen van de inhoud van deze informatie. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker van deze informatie kennis moest geven samen met de bestreden beslissing. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift zonder meer aan dat de klacht verkeerd werd vertaald of geïnterpreteerd, maar staakt deze bewering op geen enkele wijze.

Bij wijze van nieuw element laat verzoeker gelden dat hij in december 2016 via een kennis te weten kwam dat de taliban contact hadden opgenomen met de *malik* om te vernemen waarom verzoeker niet met hen meewerkte, zoals zou zijn afgesproken bij zijn vrijlating. Daarop zou de *malik* hen laten weten hebben dat hij niet wist waar verzoeker verbleef, maar dat zijn gezin bij zijn schoonbroer in Konada verblijft. Vervolgens zouden de taliban zich naar de woning van verzoekers schoonbroer hebben begeven en bij wijze van waarschuwing naar verzoeker toe drie vingers hebben overgesneden bij verzoekers dochtertje. Ter staving van deze feiten voegt verzoeker een aantal stukken (stukken 4 tot 6).

De Raad merkt vooreerst op dat deze nieuwe ontwikkelingen in verzoekers asielrelaas volkomen in het verlengde liggen van eerdere gebeurtenissen waaromtrent in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom er geen geloof aan kan worden gehecht en ten aanzien waarvan in het verzoekschrift geen elementen worden aangevoerd die van aard zijn deze motivering onderuit te halen, zoals hoger is gebleken. In die mate kan aan de recente dreiging en de vermindering van verzoekers dochtertje evenmin enig geloof worden gehecht. Bovendien spreekt verzoeker zichzelf tegen wat betreft het tijdstip waarop zijn dochtertje zou zijn verminkt. Waar hij in het feitenoverzicht stelt dat dit in oktober 2016 zou zijn gebeurd (verzoekschrift, p. 8), geeft hij verderop in zijn verzoekschrift aan dat het in september 2016 was (verzoekschrift, p. 22). De door verzoeker gevoegde stukken herstellen zijn

geloofwaardigheid desbetreffend niet. De foto's bevatten geen enkele objectieve aanwijzing inzake de identiteit van de persoon of personen waarop ze betrekking hebben. Er van uitgaande dat verzoekers dochtertje te zien is op de eerste reeks foto's (stuk 4) en dat het verband om haar rechteronderarm niet is geënceneerd – de foto's bieden desbetreffend evenwel niet de minste garantie – dient te worden vastgesteld dat uit deze foto's niets kan worden afgeleid omtrent de aard van haar verwonding of de omstandigheden waarin zij die heeft opgelopen. Ook de röntgenfoto's (stuk 5) bieden wat dit betreft geen duidelijkheid. Uit de foto van het medisch document (stuk 6) kan niet worden afgeleid op wie dit betrekking heeft of in het kader van welke medische behandeling het werd opgesteld. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan overigens hoe dan ook geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet en dat verzoeker derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat de autoriteiten van zijn land van herkomst niet in staat zijn bescherming te bieden en hij evenmin over een intern vluchtalternatief beschikt om aan vervolging door de taliban te ontkomen, is derhalve niet dienstig.

2.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Inzake de bereikbaarheid van en veiligheid in voormeld vestigingsalternatief, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"(...) Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van [14 december] 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal

burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. (...).

Verzoeker wijst erop dat volgens de informatie waarnaar verwerende partij zelf verwijst de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, maar gaat eraan voorbij dat in diezelfde informatie gelezen kan worden dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. De Raad is samen met verwerende partij van oordeel dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Waar verzoeker betoogt dat Jalalabad zich in het oosten van Afghanistan bevindt, aan de grens met Pakistan, "waarvan verwerende partij net heeft erkend dat ook daar de veiligheidssituatie is verslechterd" en dat uit de documenten waarnaar verwerende partij verwijst blijkt dat er in Jalalabad sprake is van een veiligheidsprobleem, doet hij geen afbreuk aan bovenstaande omstandige en genuanceerde veiligheidsanalyse op basis waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht tot de conclusie is gekomen dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zoverre hij van mening is dat verwerende partij de bewijslast omdraait door vast te stellen dat verzoeker geen informatie aanbrengt waaruit het tegendeel zou blijken. Voor haar veiligheidsanalyse dient de verwerende partij rekening te houden met alle beschikbare objectieve informatie, niet alleen deze die zij zelf bijbrengt maar ook deze die desgevallend door verzoeker onder haar aandacht wordt gebracht. In de bestreden beslissing wordt slechts vastgesteld dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de beslissing zelf geen informatie heeft bijgebracht die afbreuk doet aan de conclusie die werd bereikt op basis van de in het administratief dossier aanwezige informatie. De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verzoekschrift evenmin dergelijke informatie voegt.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Jalalabad, de hoofdplaats van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...) Op basis van uw verklaringen kan er vanuit gegaan worden dat u zich in de stad Jalalabad kan vestigen. U bent een gezonde jonge man met de nodige zin voor onderneming. Voor uw werk bij de Da Looi Nangarhar Wikh Zwanan deed u in aankoop en verkoop van auto's en stukken grond en dit gedurende 8 jaar (gehoorverslag G.(...), p. 10). Er kan dus worden aangenomen dat u over de nodige werkervaring beschikt om u in een stad als Jalalabad te vestigen. U ging ook tot de 10de graad naar school (gehoorverslag G.(...), p. 9) en spreekt zowel Pashtu, Dari als Pashai en een beetje Engels (gehoorverslag G.(...), p. 2, 9, 10). U ging voor uw werk regelmatig naar de stad Jalalabad. Er kan van worden uitgegaan dat u vertrouwd bent met de stad en er de nodige contacten heeft. Daarnaast blijkt dat uw familie over landbouwgronden en een huis beschikt (gehoorverslag G.(...) p. 15). Hoewel u beweert dat de grond verkocht werd als losgeld voor de taliban en het huis werd bezet kan hieraan geen

geloof worden gehecht, aangezien dit gelinkt is aan uw ongeloofwaardige problemen met de taliban. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u zich nergens kan verbergen eens u getarget wordt door de taliban (gehoorverslag G.(...), p. 25) Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Nog kan hieraan worden toegevoegd dat de beoordeling van het intern vluchtalternatief geenszins inhoudt dat de asielzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst, zich effectief daar dient te hervestigen. Enkel wordt in concreto nagegaan of zich een dergelijke nood tot hervestigen kan voordoen en of een redelijke hervestiging voorhanden is. In casu is het aan de asielzoeker te beslissen of hij zich bij zijn terugkeer naar Afghanistan zal vestigen in Jalalabad of terugkeren naar zijn dorp. In casu wordt ook de eigen asielaanvraag beoordeeld en niet de bewegingsmogelijkheden of –wensen van de echtgenote en kinderen, waarvan naast de beweringen van de asielzoeker, geen gegevens voorhanden zijn. Het komt het CGVS dan ook niet toe de hypothetische overwegingen te maken over de echtgenote en kinderen, en hun huidige of toekomstige woonplaats. (...)"

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet in op bovenstaande motieven inzake de redelijkheid van het vestigingsalternatief. Hij is evenwel van mening dat zijn situatie volledig vergelijkbaar is met die van zijn neef, R. P., aan wie verwerende partij de subsidiaire beschermingsstatus wél heeft toegekend en dit op dezelfde dag dat in hoofde van verzoeker besloten werd tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoeker verwijt verwerende partij in de bestreden beslissing geen enkele redelijke verantwoording te hebben opgenomen voor het onderscheid in beoordeling van hun respectievelijke asielaanvragen. Hij wijst er tevens op dat ook aan A. K., de broer van R. eveneens subsidiaire bescherming werd toegekend.

De Raad wijst verzoeker erop dat het de taak van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak op individuele basis te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal dient hierbij geen vergelijking te maken met de toekenning van subsidiaire bescherming in andere dossiers, laat staan dat hij de beslissing in het ene dossier dient te verantwoorden in het licht van de beslissing in een ander dossier. *In casu* wordt met inachtneming van verzoekers persoonlijke situatie en de omstandigheden eigen aan de zaak terecht geoordeeld dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich bij terugkeer naar zijn land van herkomst in de stad Jalalabad vestigt. Het gegeven dat verwerende partij in beslissingen tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot asielzoekers afkomstig uit dezelfde regio als verzoeker niet motiveert waarom in hun hoofde geen sprake is van een redelijk intern vestigingsalternatief, doet niets af aan de redelijkheid van het *in casu* voorgestelde vestigingsalternatief, die blijkt uit de hoger weergegeven concrete en pertinente vaststellingen en waaraan verzoeker geen afbreuk doet.

Het weze benadrukt dat de asielpcedure niet tot doel heeft het recht op respect voor het gezinsleven van verzoeker te handhaven, maar wel te beoordelen of er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat verwerende partij had dienen te onderzoeken of hij over de daadwerkelijke mogelijkheid beschikt om met zijn gezin te worden herenigd op de plaats van het vestigingsalternatief. Hij toont overigens niet aan dat hij het risico loopt om na terugkeer naar zijn land van herkomst gescheiden te leven van zijn gezin en licht meer in het bijzonder niet toe om welke redenen het voor zijn gezinsleden niet mogelijk zou zijn om zich samen met hem in het vestigingsalternatief te vestigen. Nog daargelaten het feit dat de vermindering van verzoekers dochtertje hoger ongeloofwaardig werd bevonden, dient te worden vastgesteld het eventuele risico op vervolging of ernstige schade dat zij persoonlijk zouden lopen niet

het voorwerp uitmaakt van de beoordeling van het vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker. Waar verzoeker het beginsel van eenheid van familie aanhaalt onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad moet erop worden gewezen dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF